

Kuna suurem jagu uut wiina maitsefiwad, oli Hans näinud, et üks enesele kasuka sealg oli tõmmanud ja uksest wälja läinud. Hans aimas midagi ja selle pärast tõmmas ta enesele ka kuue selga ja läks uksest wälja, tuli aga pea ometi tagasi. Ei läinud kuigi kaua aega mööda, kui ka teine tagasi tuli ja Hans nägi sedamaid, et sell kasuka õlma alt wemla ots wälja paistis. Hans ei löönud sugugi kartma; tal oli nõu walmis kõik naljakas ümber muuta. Nii pea kui teine kasukat seljast ära hakaš wõtma, ütles Hans: „Kuule sõber, ma ütlen sulle, sa ei wõi oma kasukat üksi seljast ära wõtta.“ „Miks ei wõi?“ kähwas-
tas teine. „Ei wõi,“ wastas Hans ja kui sa ei usu, siis weame kihla. Kui sa üksi kasuka seljast ära wõta wõid, siis olen ma walmis su käest selle eest tofina wemla hoopu wastu wõtma, kui aga mitte, siis saad sa minu käest nii palju.“ „Tofina saad sa ilma selleta!“ kostis wõeras. „Ei, nii kaugele pole lugu amugi mitte! Üks kõik, teeme siis selle pääle: kui sa üksi wõid, siis on minu weest

wiina tegemine wale, kui aga mitte, siis tõsi!“

„See on hää!“ wastas teine.

Kui käed lahti oliwad löödud, hakaš teine kasukat seljast ära wõtma, aga enne kui ta weel kasukat käest ära wõtta wõis, oli Hans enesel kasuka ammu juba seljast maha wisanud.

„Mäed sa nüüd,“ hüüdis Hans, et sa mitte üksi kasukat seljast ära ei ole wõtnud, waid mina ka ja päälegi weel palju ennem. Seega on siis minu wee wiinaks tegemine selge tõsi!“

„Hans, sa oled tõeste esimene kelm,“ hüüdis teine, „sulle peab tõeste kõik su tempu andeks andma, ehk sa küll õiguse pärast teeninud ei ole!“

Kõik naersiwad ja oliwad Hansu üle wäga rõõmsad, kes neile niisugust kena pulma nalja walmistanud oli.

Tõ e s õ n a d.

Tarkus on hää asi, õiglase meel aga palju parem. Mis meie tänä oma tarkuses hää arwasime olewat, peame sagedaste hoome kui